

Азъ му разказахъ работата.

— Не бой се, каза той, тебе скоро ще те пустнатъ.

На утрѣшниятъ день разгледахъ келийката и видѣхъ едно същество, което приличаше на мъртвецъ.

— Отдавна ли си тука? попитахъ го.

— Вчера стана деветдесетъ деветиятъ, а днесъ е стоти день.

Причернѣ ми.

— А защо сж те затворили?

— За калпазанлъжъ, каза той, и тогава се впуснахме въ дълъгъ, всѣкакъвъ разговоръ.

На третиятъ день повика ме изслѣдователтъ Хафузъ-ефенди на испитъ, и до като бѣхъ при него, разнесе се единъ таенъ слухъ, който смути всички. Едни отъ тѣхъ поблѣднѣха, други се опулича, трети оплашено се разговаряха на страна. Когато се върнахъ въ „полисътъ“, доде главатарътъ на стражаритѣ на „горнята тъмница“ и ми извѣсти че сж ме освободили отъ келийката, и че мога да слеза въ „горнята тъмница“ между другитѣ затворници, Азъ слѣзнахъ долу, и узнахъ, че великиятъ везиръ „Аали-паша умрѣлъ!“

Полскиятъ патриотъ.

Когато ме пустанаха между другитѣ затворници на „горнята тъмница“, осѣтихъ че твърдѣ много ми отлекна и струваше ми се, че никога оше не съмъ билъ въ по-приятни тъмнични обстоятелства, при все че тая тъмница бѣше много по-нечиста и много потъмна отъ „долната,“ а да не говоря вече за забтийскиятъ „коушъ.“ Таквъзъ грозно впечатление бѣше направило на мене кратковременното боравене въ килийката.

Тая тъмница затваряха я отъ вси страни зидови толкозъ високи, щото нищо неможеше да се види отвждъ тѣхъ. Къмъ южниятъ кѣтъ, срѣщу „килийната“